

Նահապետ Բուչակ

Երբ որ ես պրգտիկ էի

Երբ որ ես պրգտիկ էի,
կանչեին ինձ ոսկի տըղայ .
Մեծցա, սիրու տէր եղայ,
երեսիս գոյնըն կու գընայ .
— Մանկտի՛ք, ձեր արևն ասեմ,
որ սիրուն՝ քարըն չի դիմնայ .
Սիրուն՝ քար լ'երկաթ պիտի,
պողպատե դըռնակն ի վերայ: